

Dag 114, zondag 15 juli 2018. Na een korte nacht wordt ik wakker van de geluiden in de kamer rond 07:20. Wacht even, er zou toch een wekker gaan rond 06:00 uur? Niet dus.... Ik spring er uit en onder de douche want ik wil wel fris het vliegtuig in. Mijn spullen pakken, Koen en Christina gedag zeggen en ik ga richting parkeergarage. Betalen, naar de auto, rugzak achterin, instappen, starten en ik voer Coruña in in het navigatiesysteem. Op weg richting het vliegveld en ik zie voor de laatste keer de straten en gebouwen van Santiago de Compostella. Ik ben rond 08:30 bij het vliegveld en heb nog tijd om e.e.a. te herpakken, me te scheren en tanden te poetsen in de toiletruimte van het vliegveld. Dan de regenhoes om de rugzak zodat het een mooi compact pakketje wordt en rond 09:00 kan ik inchecken. Boarden is pas om 10:40, dus ik werk tijdens mijn ontbijt nog wat verslagen bij en lees alle reacties op Facebook. Ook blijven de beelden van andere pelgrims op de Camino langskomen, vooral selfies met elkaar, en mooie landschappen onderweg. Wat een feest en mooie afsluiting gisteren en dan midden in de nacht dansend en zingend eindigen op het plein bij de kathedraal. Het vliegtuig naar Lissabon staat klaar, tijd om aan boord te gaan. Het is een korte vlucht en voor ik het weet zit ik in Lissabon te wachten op de vlucht naar Amsterdam. Naast me zit een vrouw die teruggaat naar Australië na een bezoek aan haar familie in Portugal. Het is gezellig druk op het vliegveld en voor ik naar de gate ga neem ik nog een croissantje en thee. Bij de gate raak ik aan de praat met 2 Nederlandse vrouwen die de Camino Inglés hebben gelopen. Ik vertel dat ik vanuit Nederland ben komen lopen. "Ja, je hebt altijd baas boven baas" zegt de een. Jammer, want dat is nou net niet waar het om gaat met Camino's. Het gesprek stopt ook snel hierna. En het is trouwens tijd om in te stappen. En dan begint de vlucht over mijn Camino in tegengestelde richting en iets sneller gaat dit dan de heenweg. Af en toe kijk ik naar beneden en komen beelden terug van toen ik daar liep. We vliegen over Zeeland, Rotterdam en in één lijn door naar Schiphol. Als ik bij de bagageband met mijn Walk On petje op zit te wachten op mijn rugzak zegt iemand die me tegemoet komt: "Voor Dennie hè!" Het is Martine die Ook naar Groningen gaat en Dennie kent. Kleine wereld is het weer. Bij de uitgang staat mijn zoon Michel me op te wachten. Blij elkaar weer te zien na een kleine vier maanden! Dan met de trein-bus-trein naar Groningen, want bij Zwolle wordt aan het spoor gewerkt. Ik bel buurman Marck, Mijn rots in de branding, of hij ons op het station wil ophalen. En deze topper staat vervolgens met mijn andere zoon Thomas ons op te wachten op het perron in Groningen. We rijden samen naar de Tillichstraat en daar hangt dd vlag uit en een groot spandoek met "Welkom thuis" erop, compleet met voetstappen, kilometers en sponsorstand. We drinken samen met buurvrouw Adje erbij nog een biertje, wasje draaien, en slapen. Wat een mooie thuiskomst!

